

САНДА ЙОВЧЕВА

МАСКИРАНАТА ДРУЖИНА

Весела пиеска за деца и юноши
въ IV картини 2)

Всички: (Заинтересувано). Какво се е случило?

Руси: (Все още запъхтянъ). Бати Желю го заключи въ кџщи.

Всички: Защо? Защо?

Руси: Много сърдитъ бѣше и го заключи!

Ганка: Е, пъкъ ние ще отидемъ и ще го отключимъ.

Руси: А, ха! Не може така!

Ганка: Ами какъ?

Руси: Чакайте, ще ви разправа.

Всички: Разправи! Разправи!

Руси: Бати му го заключи. Той вика, тропа, удра по прозореца. Нѣма кой да му отвори. Азъ гледамъ презъ плета, тъкмо се наканвамъ да отида да му отворя, видѣхъ бати Желю кжде скри ключа — и ето го бати Желю се връща. Бѣгамъ по-скоро да ме не види, затулямъ се задъ плета и гледамъ. Бати Желю впрегна колата, качи се съ Христо, и му вика: „Докато не смелишъ житото, нѣма да се връщашъ въ кџщи! Чу ли?“

Всички: Ахъ!

Ганка: Значи, Христо е на воденицата?

Иванъ: (Умисленъ). Най-веселиятъ ни другаръ да не е съ насъ! Не може безъ Христо: той трѣбва да вземе участие въ този веселъ празникъ!

Ганка: Ето кжде е воденицата! Ще отидемъ и ще го освободимъ!

Всички: Да го освободимъ! Да го освободимъ!

Иванъ: Първо ще минемъ презъ мегдана, ще се спустнемъ къмъ моста и направо къмъ воденицата! По скоро да вървимъ! Ходомъ-маршъ, напредъ! Наредени, единъ следъ другъ, всички излизатъ.

Завеса

Картина II

(Предната частъ на малка воденица. Градина, зеленина, рѣка. Дѣдо Коста и Христо търтятъ голѣмъ човалъ).

Христо: Брей, че тежко, дѣдо Коста!

Дѣдо Коста: Хайде, де! Тежко ли е за такъвъ юнакъ като тебе — камъка да стисне, вода ще пусне.

Христо: Приказвашъ си ти! Тежи! Не се вдига. (Внасятъ човала, а следъ малко излизатъ и сядатъ предъ воденицата. Дѣдо Коста запущва цигара и гледа къмъ градината).

Христо: Дѣдо Коста, кога ще туримъ нашия човалъ да се меле?

Дѣдо Коста: (Спокойно). Не бързай, Христо. И неговия редъ ще дойде!

Христо: Има ли много човали?

Дѣдо Коста: Нѣма — петъ-шестъ да сж най-много!

Христо: У! Че азъ до утре ли ще чакамъ, а?

Дѣдо Коста: Ще чакашъ!

Христо: Не мога, дѣдо Коста. Тази вечеръ е заговѣзни. Искамъ да прескачамъ огньоветъ.

Дѣдо Коста: Бати ти заржча тука да стоишъ!

Христо: Отивамъ си.

Дѣдо Коста: Взе ли позволение отъ рунтавия Муржо?

Христо: Като го хвана за рунтавата козина, ще стане все на Муржо.

Дѣдо Коста: Опитай се да видимъ кой на кого кожата ще одере.

Христо: Опитвамъ се. (Пристѣпя — чува се рѣмженето на кучето). У! У! Не е куче, а мечка!

Дѣдо Коста: (Гледа го подигравателно). Хайде, де! Върви си!

Христо: Е, значи, да седна сега до тебе на този камъкъ и да мирувамъ — така ли искашъ? (Сѣда на камъка, речитативно:)

Сѣдналь ми е Жабчо
на бѣль мермеръ камъкъ,
накривиль калпака,
засукаль мустака,
запалиль луличка,
затракаль броеничка. . .

Така ли искашъ, Дѣдо Коста, а? Остави шегата, ами ела ме изпрати. Ако не дойдешъ, ще се хвърля подъ хромела.

Дѣдо Коста: Помоли се на магесника да те направи на зрънце. Много си едъръ, не може те сдѣвка хромела.

Христо: Въ яза ще се хвърля.

Дѣдо Коста: Плитка е водата.

Христо: Не е!

Дѣдо Коста: Ще разсърдишъ нѣкоя русалка, която таманъ се кџпи и ти цопъ—и ще размџтишъ водата ѝ и тя ще увие шията ти съ косата си и ще те удави.

Христо: Приказвай ги ти тия приказки на внучето си. Азъ искамъ да отида при другаритъ си — чувашъ ли?

Дѣдо Коста: И азъ съмъ самъ тази ношъ. Нека има нѣкой при мене.

Христо: (Взема комична поза, декламатора).

Самичкъкъ остана
Сивчо котарака
попогледна рака
и жално заплака (извика) Дѣдо

Коста, какво ще правя при тебе? Ти си старъ човѣкъ!

Дѣдо Коста: Азъ старъ ли съмъ?

Христо: А, де не си.

Дѣдо Коста: Не съмъ!

Христо: (Речитативно).

Похвали се ергенъ дѣдо
На момитъ, на момцитъ
Хоро рипа и ги пита:
„Хубавъ ли съмъ, дѣдовата“
„Хубавъ дѣдо, и нетвърде
Като яре постригаче,
Като прасе упърличе.

Дѣдо Коста: (Отговаря напѣвно):

хрускаль дѣдо младо момче,

зџбитъ му скомнявали!

Брей, туй ще е,

момкъкъ ли е или слива незозрѣла,

кисела зелена трънка.

Христо: (Отговаря):

Какво време настана

да се женятъ бабитъ,

бабитъ и старушитъ.

Ергенъ дѣдо се зажени,

взема баба гърбава,

крива, кривоочеста,

куца, кривокрачеста,

отидоха срѣдъ село,

хванаха се на хоро!
дѣдо скокна, подскокна,
баба рипна та падна
дѣдо писна да плаче —
цѣло село се смѣе:
Пуста баба гърбава,
пусти старецъ бѣловласть.
на хоро се хванали,
та за присмѣхъ станали.

Дѣдо Коста, (Напѣвно):

пџти, пџти, пџти,
слънце го грѣй,
вѣтъръ го вѣй,
за пара умъ нѣма!

Христо: Дѣдо Коста, ей че си биль веселъ човѣкъ! Хайде да отидемъ, двама да прескачаме огньоветъ.

Дѣдо Коста: Стига ми дето съмъ ги скачалъ кога бѣхъ като тебе!

Христо: То било за тогава!

Дѣдо Коста: Тогава бѣше ми времето да скачамъ, а сега — да почивамъ. Ама че съмъ лудуваль, а, а! Ама, че огньовете кладѣхме (гледа лукаво Христо).

Огньовете ти казвамъ, чакъ до небето. Цѣлото село размирявахме. Вие сега какво сте? Нищо — мърша. (Плюе). За нищо не ви бива. Малко да те опърли огъня и ще се разцивришъ: вай, вай.

Христо: Ще се разциври ли? Ела да ме видишъ ти мене, какъвъ дявол съмъ, каква маска бѣхъ си направилъ и ти щѣше да припаднешъ отъ страхъ!

Дѣдо Коста: (Плюе се въ назвата шеговито). Брей да му се не види макаръ!

Христо. Хайде да отидемъ, дѣдо Коста. Тури човала да се мѣли.

Дѣдо Коста: Азъ съмъ старъ, не мога самъ да го дигна.

Христо: Динко нали ти помага?

Дѣдо Коста: Динко си отиде!

Христо: Отиде ли си?

Дѣдо Коста: Болнавъ е нѣщо Бьонува, ходи ноше на сънь и въ рѣката веднажъ го видѣхъ да се кџпи.

Ще ми направи нѣкоя беля, рекохъ па го изпратихъ да си върви.

Христо: Ама какъ тѣй, на сънь ли?

Дѣдо Коста: Тѣй, заспи — подиръ малко стане. Приказва, сякашъ говори съ нѣкого, после стане и излиза. Кой го знае кжде ходи — при самодивитъ ли, при нѣкоя змейка ли?

Христо: Защо не го подиришъ нѣкоя вечеръ?

Дѣдо Коста: Туй ли ми е работата мене? (Пуши, като поема дима и плюе). Скоро ми разправа, че щомъ заспалъ, чуль нѣкой да го вика и буди.

той станаль и трѣгналъ. Вървѣль во покрай рѣката. Ясна месечина грѣбала рѣката нѣщо си приказвала, въ кло

нетъ на сънь изписквало нѣкое птиче. Стигналь до една полянка съ гџста

трева и цвѣтя. . . Цвѣтята леко се поклащали, надигали се, ставали все по голѣми и по-голѣми. . . и изведнажъ

се обърнали на много хубави момичета. Тѣ го обградили и се развикали.

„Посвири ни! Посвири ни!“ Той откџсналь едно листо отъ крушата и за

свирилъ. . .

Христо: (Живо, прекѣсва го). Яна презъ гора вървѣше, съ крушево

сто свирише. . .